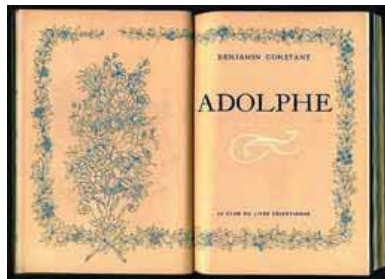

Retrat moral d'un fill de papà

Fa anys, el fet que a les facultats nord-americanes es consagressin departaments sencers a l'estudi de la literatura de gènere aquí es ridiculitzava situant en el futur la realitat que tenim ara. Ja aleshores feien riure també, malgrat que també s'acatessin, els estudis literaris concentrats en la història, els judicis de valor artístic fonamentats en el tractament de la realitat i aquells que, per classificar les obres literàries, elucubraven sobre la correspondència dels retrats psicològics dels personatges amb els casos clínics de la literatura mèdica.

Dels Estats Units mateix, però, va arribar una certa correcció del futur desesperant que s'albirava, amb un capgirament crític i analític del discurs literari, amb el *New Criticism*, i, en la parcel·la que ens ocupa, amb la utilització inversa de les pautes que seguien els personatges de ficció per exemplificar o classificar el comportament de les persones. Se'm perdonarà aquesta síntesi tan matussera de l'Anàlisi Conciliatòria de l'escola psicològica de San Francisco, perquè confio que se n'entengui la utilització exemplificant.

S'ha escrit, d'aquesta obreta de Benjamin Constant, que era precursora del retrat psicològic de les senyores. Si mirem les dates, ben segur que el lector establirà la línia lògica que sustentaria una afirmació semblant: *Adolphe* és del 1816; *Madame Bovary*, de Gustave Flaubert, del 1857; *Anna Karènia*,

de Lev Tolstoi, del 1877; *La senyora Berta Garlan*, d'Arthur Schnitzler, del 1900, i els personatges rodoredians, més Teresa Valldaura que Aloma o Colometa, de mitjan segle XX. Una mostra de les obres en què la psicologia femenina (només?) es descriu d'una manera tan exemplar que no és gens agosarat afirmar que ningú, home o dona, no hauria de passar per aquest món sense llegir-les. Ara bé, reduir-les a això i prou suposa posar-se una bena interessada als ulls i negar l'evidència artística. Posada en el seu context, aquesta obreta del polític liberal francès amant de Madame de Staël, en la relació amb la qual s'apunta que es basa la novel·leta, es revela continuadora de la discursiva educativa o, per dir-ho amb altres paraules, de la literatura amb un interès formatiu revolucionari —de la Revolució Francesa, per fer-ho curt, i d'ara—. A pesar del recurs *ficcional* de presentar aquestes confessions d'Adolphe com l'edició d'un manuscrit trobat, l'explicació que el jove fill de ministre ens fa de la conquesta d'una dama per vanitat i pedanteria —amb la justificació, els dubtes i un cert reconeixement de culpa— és deutora, si més no, del format de les *Confessions* i dels postblats de Rousseau, que és un bon exemple de l'ús dels recursos de l'art literària per dur la gent pels camins del debat personal al davant de les conseqüències dels propis actes. És una qüestió d'ètica, de moral i d'igualtat de gènere. *

Benjamin Constant
va publicar la breu 'Adolphe' el 1816
ARXIU

ADOLPHE
Benjamin Constant

Traducció: Josep M. Muñoz Lloret
Editorial: L'Avenç
Barcelona, 2013
Pàgines: 128
Preu: 13 euros

Sadomasoquisme de tot a cent

La contraportada d'aquest monòleg de pega hauria de ser útil als lectors i les lectores experimentats: quan diu que *Diari d'una submissa* és "una novel·la atrevida, provocadora i plena d'emoció, basada en una història real, que ens endinsa en l'excitant món de la submissió", les alarmes haurien de saltar amb el rebombori de cent castells de focs artificials.

És un d'aquells casos en què es pot dir amb raó allò de "despatxeu la dida, que el nen —en aquest cas, nena— ja s'entreté sol". És així com està feta aquesta novel·la en què, a través de la narració de la protagonista —una toia sense perdó— s'explica un seguit d'afers de sadomasoquisme —un parell, de fet— que, si no fessin riure, farien plorar.

Desproveïda de qualsevol contextualització amb una mica de cap i peus que atorgui una certa solidesa al relat, la història es mou en els paràmetres carinclons del sí però no que semblen ser l'estàndard per a les novel·les que atempten sense pietat contra el públic femení menys exigent. Com en d'altres coses pseudo-roses contemporànies, la protagonista pateix una dualitat esquizofrènica en què cada cosa que li passa o que li pot passar és, a la vegada, molt bona i molt dolenta, la qual cosa la instal·la en el més estúpid dels

DIARI D'UNA SUBMISA
Sophie Morgan

Traducció: Ricard Gil
Editorial: Rosa dels Vents
Barcelona, 2013.
Pàgines: 314
Preu: 15,90 euros

dubtes permanents. I així van passant les pàgines...

La caracterització de la noia que du la veu cantant és molt feble; les situacions en què es veu immersa no s'aparten ni mig mil·límetre dels estereotips més suats; la tècnica narrativa triomfaria en un concurs de primer d'ESO, però trontollaria en un de segon; els recursos lingüístics són inexistent i les escenes de sadomasoquisme semblen extrems dels malsons d'un nadó de pit. Tot és tan pobre i tan buit que s'entén que aquesta cosa sigui un *best-seller*. *